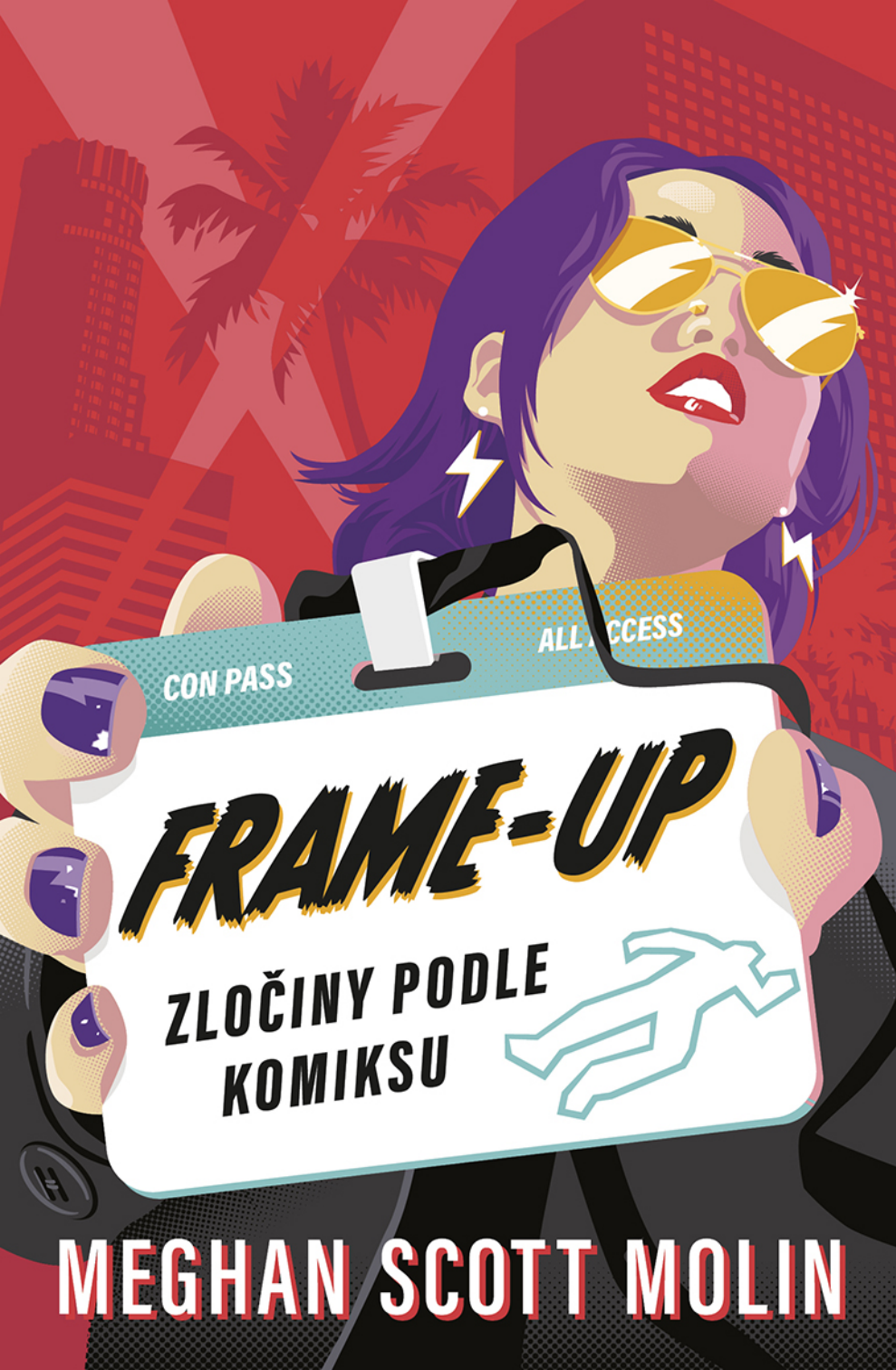

CON PASS

ALL ACCESS

FRAME-UP

ZLOČINY PODLE
KOMIKSU

MEGHAN SCOTT MOLIN

FRAME-UP

Text copyright © 2018 by Meghan Scott Molin
This edition is made possible under a license arrangement
originating with Amazon Publishing, www.apub.com,
in collaboration with Kristin Olson Literary Agency s.r.o.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Drahomíra Michnová, 2021
Cover © Danny Schlitz, 2021
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2021

ISBN 978-80-277-1121-5 (pdf)

MEGHAN SCOTT MOLIN

FRAME-UP

ZLOČINY PODLE KOMIKSU

**PO STOPÁCH GOLDEN ARROWA
KNIHA PRVNÍ**

VENDETA

*Věnováno úžasnému doktoru Liechtymu
a Noahu Wayneovi... dvěma skutečným
superhrdinům v mém životě*

1. KAPITOLA

Místo toho, aby si ten trouba ve frontě přede mnou objednal kávu, čte si na tabletu článek s velkým titulkem ZÁHADNÝ POLICEJNÍ ZÁTAH V DOCÍCH. Nemůžu mu zazlívát, že ho to tak pohltilo, ale jestli sebou nehodíme, zůstaneme všichni zaseknutí na dálnici sto deset a budeme nuceni zvažovat, jestli se vyčůrat do kelímku od kávy. Jsem sice vytočená, ale nedá mi to a nakukuju mu přes rameno. Četla jsem o té policejní razii ráno na Twitteru, ale neviděla jsem fotku z místa činu. Je to pecka! Komu by se nelíbila fotka dvou pouličních drogových dealerů svázaných zády k sobě v docích na Long Beach jako nějaký balík, opatřený vzkazem pro policii? *Doslova* sešněrovaných k sobě. Obrázek jako z komiksu. Mhouřím oči, natahuju krk tomu klukovi přes rameno možná už trochu moc dlouho, ale... opravdu jsou ti dva kriminálníci jakoby obtaženi nějakou čarou? To snad ne. Ale... když trochu nakloním hlavu, *fakt* to trochu vypadá jako králík. A jestli to je králík, tak se ten výjev hrozně podobá něčemu, co jsem už viděla. Možná je to tím zdejší osvětlením, nějaký světelný trik, ale můj nebohý spisovatelský mozeček se nedokáže takovým představám bránit. Zkrátka tam vidím obrázek ze svého oblíbeného komiksu v živé podobě.

„Chybí tam jen zlatý šíp,“ zamumlám a naposled se na fotku podívám, protože fronta se pohne kupředu. Spořádaně zašoupu nohama... a šlápnu Tableťákovi rovnou na paty.

S plesknutím obalu zavře tablet. „Co jste říkala?“

Krucí. Tableťák se na mě podívá, jeho zamračený pohled vyjadřuje to obvyklé „neschvaluju ty tvé fialové vlasy“, a na-prosto ignoruje houknutí slečny za pultem: „Další!“ Kávovar přestane na chvíli prskat a syčet, což je znamením, že jsou připraveni přijmout další objednávku.

„Nic. Jen mi ten článek připomíná jeden grafický román. Objednáte si?“ Nasadím zdvořilý úsměv. Víím, že nemá cenu navážet se do mudlů. I když nám ostatním ve frontě *vážně* znepríjemňují čekání.

Ťuk, ťuk, ťuk – slečna baristku už to nebaví. Někoho čeká plivanec v pěně, ale já to být nehodlám.

„Ne... já ještě nemám –“

Obejdu toho chlápka a přimáčknu se k pultu. „Velké latté se skořicí, kokosovým mlékem a čokoládou.“ Kartu mám připravenou, ještě než mě o ni slečna baristka požádá, a už dobře ví, že účtenku nechci. Nepotřebuju mít v tašce další zbytečný papírek. Budiž chvála online bankovníctví.

Polekám se, když se ke mně znovu přitočí Tableťák. Čeká, až bude připravený jeho nápoj. Prohlédnu si ho od hlavy až k patě, zaznamenám tmavé rozčuchané vlasy, jednodenní strniště, džíny a docela pěknou košili s vyhrnutými rukávy, tipuju jeho objednávku na americano. No dobře, není pravda, že se *přitočil*. Tak dotěrný není. Ale každopádně nerespektuje můj osobní prostor. Tak použiju svou tašku přes rameno s logem Genius Comics jako přepážku a vecpu ji razantně mezi nás. Nežádoucí dotyky nehodlám nikomu ulehčovat.

„Dobré ráno,“ řekne a znovu se na mě podívá. Tentokrát však nezůstane jen u mého fialového ježka. Prohlédne si mě celou, od conversek přes skinny džíny, tašku, tričko Wonder Woman, jasně červený blejzr a nakonec se mi podívá do očí

s výrazem: „Nedíval jsem se ti jen na prsa, vždyť vidíš, že se ti dívám do očí, protože si žen vážím stejně jako mužů.“

Na oplátku přimhouřím pohled. Tak *takhle* to je, jo? Nesnáším přetvářku. Klidně si zírej na moje prsa, ať to teda už máme za sebou, vždyť to tak dělají všichni chlapi na všech comic-conech a podobných akcích pro milovníky komiksů, kterých se účastním. Nemůžu mít prostě pokoj a žít si svůj život; nejdřív každého chlapa zajímají moje kozy, teprve potom to, že píšu komiksy – pokud se ten dotýčný vůbec dostane takhle daleko. Už mě unavuje, že jsem ve svém světě jakousi novotou.

„Co jste to předtím říkala, o té knížce, slečno...“

Ignoruju to okaté pátrání po tom, jak se jmenuju, vydechnu a podívám se na mobil, kolik je hodin. Už tak jdu pozdě do práce a potřebuju chvilku na to, aby káva stačila rozehnat mou ranní nevrlost. „*Grafický román*. Komiks. Ta fotka mi připomněla jeden panel z mého oblíbeného komiksu.“ Nahrávám mu na nevěřícíny kukuč, jaký nasadí chlap, když si uvědomí, že nějaká ženská čte komiksy... a už je to tady. Bum. Výborná přihrávka. Jestli ho překvapuje, že komiksy čtu, pak si po zjištění, že se živím jejich *psáním*, sedne na zadek.

„MG! Skořicové latté!“ zachrání mě barmanka. Natáhnu ruku, popadnu horký kelímek bez termo obalu – *au* – a pravým pruhem vykormidluju z kavárny. Ještě za sebou slyším: „Bylinkový čaj!“ a ušklíbnu se. Takže žádné americano. *Bylinkový čaj*? Spíš teda hipster? Anebo ho kupuje pro svou nemocnou přítelkyni. Vypadá jako ten typ.

Za sklem průčelí kavárny slyším symfonii troubících aut, opepřenou rozzlobeným pokřikováním řidičů. Už nastává ranní dopravní špička a provoz v centru L. A. je v květnu k zešlění. Proto jezdím na kole, kdykoli to jde.

Mířím ke dveřím, proklouznu mezi nějakým maníkem, který se právě někomu snaží prodat svůj scénář, a matkou na mateřské, která si stěžuje, že nemá vůbec žádný „čas na sebe“, i když je tu očividně bez dětí. Nebo tu někde jsou a otravují

ostatní zákazníci – je to dost možné vzhledem k tomu, že L. A. je město plné zmařených snů a přetvářky. Ušmudlané skleněné dveře zaskřípou, když do nich strčím bokem, a vypustí dovnitř závan prашného vzduchu s pachem výfukových zplodin. Ale nezavrou se za mnou. Překvapí mě, když se zezadu natáhne ruka a přidrží je otevřené. Nemusím se ani ohlížet a vím, že je to pan Bylinkový čaj. Mudlové obvykle nebývají tak vytrvalí. Je načase, abych přitvrdila.

„Hele, já vím, že máte asi naspěch, ale –“

Ten člověk je ale natvrdlý.

Otočím se k němu, odlepím bok od dveří. *Panebože, nepárej se s ním. Někdy to holt jinak nejde.* Stačí mi jediný pohled a můžu říct, že zaměřil svůj zájem špatným směrem. Obvykle chodím s někým, kdo je schopný bavit se zasvěceně o Batmanově dětství, a určitě nejsem pro Bylinkového čaje dostatečně konvenčně a nóbl oblečená. Čeká mě schůzka, musím vypít kafe a taky sama sobě vynadat, že jsem se ve frontě dala s někým do řeči, protože to obvykle nedělám.

„Podívejte se,“ zarazím ho a zmrazím ho přes rudé obroučky brýlí pohledem, který jsem si vypilovala na večírcích po comic-conech. „Určitě jste sympatický člověk, milý, inteligentní a tak dále...“ – *pokud někoho berou rozcuchaní citliví milovníci čaje* – „... a jistě máte nějaké lukrativní hipsterské zaměstnání, které vám umožňuje pít ká-, teda čaj v kteroukoli dopolední hodinu, ale já nemám zájem.“

Ucouvne, v očích se mu zračí úlek a rozpaky. Není zvyklý dostávat košem. Jedna nula pro domácí. „Hm, to je mrzuté,“ odpoví a na tváři a na krku mu naskočí rudé skvrny.

„Není to mrzuté. Já prostě nesnáším oblbování. A na tomhle světě se oblbuje ažaž.“ Otočím se a pokračuju v cestě, aniž se ohlédnu. Mám dnes dopoledne políčeno na větší zvíře. „Zima přichází,“ řečeno slovy Jona Snowa.

Buch, buch, *buch*. Jako doktor Gregory House házím míčkem čím dál prudčeji o stěnu naší kanceláře. Tedy přesněji o přepážku, která odděluje můj pracovní kout od Simonova. Má to v nás podněcovat tvůrčí spolupráci, jenže nám to tak akorát umožňuje se navzájem prudit. Kyle a Andy *donekonečna* omílají zprávu z dnešního rána – o těch dvou spoutaných drogových dealerech. Ani jeden z nich si nevšiml obrysu králíka ani celkové podobnosti s příběhy komiksu *Hooded Falcon*, a já místo toho, abych udělala nějaký fantastický průlom se svým projektem, teď uvažuji o tom, jestli se mám do jejich rozhovoru zapojit se svou konspirační teorií. Překvapuje mě, že Simon k tomuto tématu mlčí; v oboru konspiračních teorií je stejný nadšenec jako já. Moje dilema se však vzápětí vyřeší, protože Andy má telefon a odejde z místnosti. Vzdychnu.

Bum, bum, bum.

„Myslím, že když budeš dávat větší rány, ten průlom přijde sám. Možná se tím míčkem praštíš sama.“ Simon ani nezvedne hlavu a já se divím, že mě přes tu hlasitou hudbu, kterou si pouští do sluchátek, vůbec slyší. Vypláznu na něj jazyk. Protože si jako hodný chlapeček piluje svoje stránky, kdežto já tady sedím a nemám *nic*. No, nic tak úplně ne. Mám základní náčrty, ale zasekla jsem se na posledním panelu. Odmítá se zaplnit, i když cedím krev, abych do něj usadila něco úžasného. Někde v pozadí mého mozku už sice bublá jeden nápad, vaří se tam od včerejšího náhodného setkání s Bylinkovým čajem, ale ani zaboha ho nedokážu vytáhnout. Můžu jen doufat, že bude geniální, až se vynoří, protože to bude doslova za pět minut dvanáct před produkční poradou tohoto týdne. A na rozdíl od těch tří posledních porad tuhle prezentaci *musím dát*. Zdá se, že si doteď nikdo nevšiml, jaký jsem génius. Vždyť zrovna před měsícem můj šéf Edward Casey junior nedokázal přehlédnout *nepatrný* fakt, že jsem se kriticky vyjádřila k současnému ději příběhu – ke zrůdnosti, kterou vytvořil Kyle a ne já – místo

toho, abych předložila vlastní nápady. Je *možné*, že jsem toho padoucha – jehož tvůrcem je Kyle a šéf je z něj nadšený – označila za jasnou kopii našeho konkurenta, a *možná* jsem použila výrazů jako „banální“ a „otřepaný“. Považovala jsem to za férovou zpětnou vazbu, ale šéf to vzal osobně. Dobrá. Potřebuju zamakat na svém návrhu, to je všechno. Budu pracovat na tom, abych na poradě tento měsíc zazářila, uchvátila svými návrhy a dokázala, že moje nápady jsou nejlepší. Což jsou... Když je zrovna dokážu vymyslet.

Začnu zase házet míčkem, a dokonce i Kyle na mě z opačné strany místnosti vrhne nevráživý pohled. Má špatnou náladu, protože si v neděli večer přivodil modřiny, když hrál *Pokémon GO*. On sice tvrdí, že zkoušel parkour – s tou novou „fitness skupinkou nerdů“, do které se se Simonem přihlásili – a chtěl polapit jednoho Jigglypuffa, ale já mám za to, že zíral do mobilu a narazil do stromu.

„Už nás konečně přestaneš všechny štvát? Nejsi jediná, komu tento týden hoří termín, víš?“ Bezděčně si dlaní přejíždí po něčem, co vypadá jako spálenina od lana, kterou má na předloktí. Přimhouřím oči. Kyle je to největší antisportovní nemehlo, jaké znám, hned po Simonovi. Kdyby se řízl o papír, běžel by s tím na pohotovost. *A najednou spálenina od lana? Že by zkoušel slacklining?* To se mi nezdá. Možná se zranil při nějakém parkouru v *ložnici*, ale v parku sotva. Tím bych se svým kolegům taky nechlubila. Dívám se na něj s povytaženým obočím a opět hodím míčem o stěnu. Nemůžu říct, že jsem na ty své skopičiny vždycky pyšná, ale protože jsem jediná žena v téhle kanceláři, někdy se snížím na úroveň jejich klukovských taktik.

Bum, bum, b–

Míček se špatně odrazí, přeletí mi přes rameno do uličky u tiskárny a zakutálí se pod ni. Lezu pro něj a v půli toho procesu na mě zavolá Andy. Vsadím se, že zase dostanu co proto, že ostatní „ruším“ při práci.

„Ále, nech toho, Andy. Na ten svůj návrh mám ještě dost času. Porada je až ve tři, takže mi zbývá nejmíň –“ Zarazím se uprostřed kleku, v ruce držím červený míček a zírám přitom přímo na Bylinkového čaje. Co... to... má... ksakru... znamenat? Neohrabaně se zvednu, ke všemu si ještě narazím bok o hranu stolu s tiskárnou.

„Máš tu návštěvu,“ hlásí Andy. Pokouší se přihladit si rozčuchané blond kudrny. Větší frajírek by s nimi vypadal jako surfař. „Musel jsem ho vyzvednout na recepci.“

„To vidím,“ houknu na něj. Simon vzhledne od svých designérských fix a zírá na mě. Myslím, že ještě nezažil, abych měla v kanceláři návštěvu. *Nikdy*. Je to proto, že si je sem nevodím. Schválně.

Bylinkový čaj vypadá jinak než včera. Má na sobě volné kalhoty a elegantní košili, i když rukávy má opět vyhrnuté. I jeho úzká kravata je podle poslední módy. Také se oholil, včerejší strniště je pryč, a mně bleskne hlavou, jestli se mi líbil víc včera, takový neupravený, nebo teď. Hned se však zaměřím na aktuálnější otázku: *Proč tady vůbec je?*

„Přinesl jsem vám kávu. Latté se skořicí.“ Podává mi ho, jako by mi nabízel olivovou ratolest.

Obočí mi vystřelí vzhůru a mé zrádné ruce se natáhnou po kelímku. Kofein je pro mě droga a zdá se, že ten člověk tuto mou slabinu objevil. A *zapamatoval si*, co jsem si včera objednávala.

Andy na nás pořád civí a já mu to nemám za zlé. Vždyť jsem taky ještě nic neřekla. Rozpačitě přešlápne a přihladí si žalostně pomačkanou košili. „Ehm... budu tamhle, kdybyste mě potřebovali.“ Ukáže ke stolu ve středu místnosti, u kterého sídlí, jak se sluší a patří na uměleckého šéfa. Andy není mistrem dialogu. To je moje specialita. Obvykle. Až na to, že teď tu lapám po dechu jako ryba vyvržená z vody na souš. Díváme se za ním, jak odchází, a trapné ticho nabírá na síle.

„Musí to být fajn, mít nějaké hipsterské zaměstnání, kde si můžete kdykoli popíjet kafe,“ pronese návštěvník a významně se podívá na Kylea. Ten na nás na oplátku bezostyšně civí, nohy na stole a v ruce velký hrnek kávy. Bod pro tebe, Bylinkový čaji.

V tu chvíli se konečně vzpamatuju a zaujmu obranný postoj. „Předpokládám, že mluvíte z vlastní zkušenosti.“ *Nebo se uchýlím k dětinskému hašteření. Tak nebo tak.*

Usměje se a sakra! Už zase přemýšlím, jestli mu víc sluší neupravený vzhled. Úsměv mu sluší stoprocentně. Teda pokud vás berou hipsterští stalkeré, *což mě ne*. A tenhle závěr mířím na své podvědomí, aby se přestalo chovat směšně.

Užuž se chystám tohohle blbečka vyprovodit, když vtom se znovu ozve. „Je tu nějaká zasedačka nebo tak něco, kde bychom si mohli promluvit?“ Neříká to nijak vyzývavě, spíš tiše a tváří se u toho vážně. Ta otázka ve mně vzbudí zvědavost, najednou v něm už nevidím hipsterského svůdníka. Vytáhne vizitku. Že by to byl... stalker džentlmen? Automaticky po kartičce sáhnu a podívám se na ni. *LAPD. Policejní oddělení Los Angeles. Detektiv Matteo Kildaire.*

A sakra.

2. KAPITOLA

„Takže, ehm, jak jste mě našel?“ Napiju se latté a div že nezavráním blahem. Káva má dokonalou teplotu a je přesně tím, co teď potřebuju, když jsem tak vystresovaná z blížícího se termínu předložení návrhu.

„Nebylo to těžké.“ Odloží si kelímek s kávou naproti mému, přitáhne si židli a posadí se proti mně. Sedíme v malé zasedačce vyhrazené našemu týmu, hned vedle naší kanceláře. Není tu moc místa. Nepříjemné na tom je, že najednou se snad každý z mých kolegů snaží pod nějakou záminkou projít kolem a nakouknout přes sklo dveří dovnitř. Ale zároveň mám tuhle místnost moc ráda kvůli výhledu. Zadní stěnu totiž tvoří obrovské okno, z něhož je nádherně vidět Wall Street se svými obchody s textilem a látkami, moje oblíbená část L. A.

„Myslela jsem si, že jste milovník *bylinkového čaje*.“ Na jeho bílém kelímku je napsáno „americano“ a taky je na něm naškrábáno něco, co nápadně připomíná narychlo napsané telefonní číslo. Té baristky. I ty jeden.

„Snažím se přestat pít kávu, ale práce... od všerejška přibýlo, tak jsem se zase neudržel,“ přizná se, napije se a setká se s mým zvědavým pohledem. Pozorně mě zkoumá. Jsem trochu nesvá z těch oříškově hnědých očí s dlouhými řasami,

které se na mě upírají. „Najít vás nebylo těžké. Nezapomeňte, že jsem detektiv. Všiml jsem si vaší tašky s nápisem Genius Comics, tak jsem sem zavolal, jestli tu nepracuje někdo s fialovými vlasy...”

„A vida,“ dokončím za něj. Vzhledem k tomu, že jsem v naší kanceláři většinou jediná žena, no a taky... ty fialové vlasy. Dotyčný nemusí být žádný génius, aby mě objevil. Něco mi říká, že i když na mě ten mudla upírá ta svá krásná kukadla, je tu pracovně. „Tak dobrá, Sherlocku, pojďme k věci. Co pro vás můžu udělat?“

„Potřebuju si s vámi promluvit o tom, co jste řekla v té kavárně.“

„Myslíte tu mou naprosto směšnou poznámku o tom, že na tom místě činu chybí zlatý šíp?“

„Ano. O tom.“

Zavládne ticho, dvakrát si mezitím lokneme kávy. *To není možné.* „Vy jste našli zlatý šíp?“

„Ano.“

V duchu svádím boj. *Našli zlatý šíp.* A mé konspirační podezření se najednou nezdá už tak konspirační. Ale proč by mě potom v práci hledala *policie*? „Takže co, jsem jako zatčená za to, že jsem vyslovila nějakou domněnku?“

Na rtech mu pohrává protivně nakažlivý úsměv. *Je to oprávněná otázka, policisto Bylinkový čaji, děkuju pěkně.*

„Ne. Kdybyste byla zatčená, musel bych k tomu mít pádný důvod, důkazy a přečetl bych vám práva. Jsem tu čistě z osobního zájmu. Chci vědět, jak jste přišla na to, že na místě činu bude zlatý šíp. Losangeleská policie tento důkaz novinářům neprozradila. Vědí to jen vyšetřovatelé, kteří na místě činu byli. Povězte mi, jak jste to mohla vědět vy.“

No, to je další věc, kterou jsem nečekala. Spolknu jízlivou poznámku. *Tak prostě odpověz, on vypadne a ty se můžeš vrátit ke své skutečné práci.* Pořádně se zamyslím, abych dokázala stručně shrnout všechno, co vím a co se mi líbí na mém

oblíbeném komiksu. „Víte, možná mám jen bujnou fantazii, ale ta fotka, kterou jsem viděla u té zprávy, je hrozně podobná jednomu panelu z komiksu *Hooded Falcon*. Dva gauneři spoutaní zády k sobě v docích. Klasický superhrdinovský manévř. A je tam... jakoby... obrys kolem těch zloděů ve tvaru králíka, což se v tom komiksu občas objevuje, aby čtenář věděl, že ti zločinci pracují pro Falconova úhlavního nepřítele. Jak vidíte, probudilo to mou představivost a už jsem si říkala, že se komiks mění ve skutečnost. V tom komiksu jsou tyhle výjevy vždycky označené zlatým šípem, je to Falconův podpis.“

Policista Bylinkový čaj vzhledne od svých poznámek. „A tohle je nějaký nový komiks? Vaše firma na něm pracuje?“

Vzdychnu. S nováčkem ve světě komiksu se o takových věcech mluvit nedá. Kdo není geek, tak rebootům často vůbec nerozumí. „Je to složité. Ten původní Falcon – jehož předlohou byl Robin z Loxley – se vydával v osmdesátých letech a nebyl tak oblíbený jako jeho známější kolegové z éry *Ligy spravedlnosti*: Batman, Wonder Woman a podobně. Skvěle ilustrovaný – aspoň ty původní díly. A teď další výtvarníci převzali tu postavu a píšou o ní nové příběhy. Ty nové stojí za houby. A na nich pracuju,“ dodám.

Dělá si rychlé poznámky. Všimnu si, jak vraští obočí, možná nad otevřeností, s jakou ho zasvěcuju do současné problematiky. Asi bych se měla naučit věci trochu příkrášlovat. Ale mluvím s ním prostě na rovinu.

„Takže ten zlatý šíp v komiksech je co? Nakreslí ho tam? Nebo připíchnou? Jen na gaunery? Útočí Falcon někdy i na policisty, nebo bojuje jen proti zločincům?“

Další složitá otázka, ovšem jeho zvědavost a důkladnost mi imponuje. Kdybych byla mudlovský policajt, poslouchala bych to moje řečnění nanejvýš tři vteřiny, než by mě přestalo zajímat. „Falcon a jeho parták Swoosh jsou hrdinové bojující za sociální spravedlnost. Často se pod své činy podepisují značkou v podobě zlatého šípu. Obvykle tak, že špička šípu

prochází provazem, kterým jsou zločinci spoutáni, nebo ten šíp – vystřelený z Falconova neodmyslitelného luku – připíchně zločince ke zdi. Byl šíp *na* těch zločincích?“

„Ne,“ vzhledne ke mně a stiskne rty.

„Podávat informace je obousměrná záležitost. A nezapomene, že o pomoc jste přišel požádat vy.“

„Byl nakreslený na molu. Možná nějakou tlustou zlatou fixou. Nebyl ani dokončený. Buď se ta fixa vypsala, nebo se hrot zničil o dřevo.“

„A ten obrys byl jen na fotce? Jako že ho způsobil blesk foťáku, světlo nebo něco takového? Měl tvar králíka?“

Policista stiskne rty a já nedokážu říct, jestli je to pobavením nad mými vědomostmi o fotografování (či jejich nedostatkem), nebo je podrážděný, že se ocitl v roli vyslýchaného. „Všimli jsme si jakéhosi obrysu nakresleného křídou, ale nemyslím si, že v něm někdo viděl nějaký *tvar*. Zkrátka obrys křídou. Lidi někdy dělají morbidní věci.“ Řekne to tak, jako by něčemu takovému nepřikládal váhu, ale všimnu si, že se nad tím zamyslel a hned si něco naškrábal do poznámek. Vsadím se, že chce ten obrys přezkoumat, což bude nejspíš naprosto bezvýsledné.

Ačkoli tu existuje nápadná podobnost s obrázkem z komiksu, docházím k závěru, že pokud křídový obrys nemá tvar králíka, jsem zase zpátky u konspirační teorie. Když jsme tenhle rozhovor začali, doufala jsem, že se dozvím něco přesvědčivějšího – že šlo o harpunu ve tvaru šípu, který ty zločince spojoval, nebo něco podobného. A ne o nějakou ubohou čmáranici, která se tam objevila už roky předtím, než měl někdo tolik důvtipu, že takhle svázal dvojici drogových dealerů v bezvědomí. Zdá se, že nejsem jediná, kdo oplývá bujnou fantazií, a i když hrozně ráda někomu předkládám své teorie, je čas vrátit se na zem. „Takže vy si myslíte, že protože někdo nakreslil *fixou* na molo část *šípu* –“

„Zlatou fixou.“ Jeho plné rty teď mají zamračený výraz.

Nevšímám si ho a pokračuju: „– tak to *opravdu* nějak souvisí s komiksem *Hooded Falcon*? To je přitažené za vlasy.“ Řečeno velmi mírně.

„Já jen hledám nějaké vodítko a snažím se všechno zvážit. Vždyť jste sama řekla, že vám ta fotka připomíná obrázek z komiksu, a věděla jste, že je tam ten šíp,“ odpoví a už se nemračí. Dívám se na jeho rty o něco déle, než bych měla.

I když komiks *Hooded Falcon* miluju celým svým srdcem, tenhle směr uvažování je k ničemu. Skuteční zločinci nejednají podle komiksů. To, co se v nich odehrává, se v běžném životě neděje. Ale je to dobrý námět na příběh. V hlavě už se mi honí ten nový nápad. Blesk v podobě geniálního nápadu, který mě nakopne v psaní. *To by se mohlo stát v tom projektu, na kterém pracuju. Skutečný zločin inspirovaný komiksem. Geniální.* A najednou mi to vyrušení z práce nevadí. Skoro bych Bylinkovému čaji vlepila pusu.

Potřebuju zpátky ke svému stolu, okamžitě. „V L. A. je plno pouličních umělců. Navrhuju, abyste se zeptal jich, kdo to nakreslil. No, honí mě termín, musím jít. Je to všechno, co jste chtěl?“ Uvědomím si, že jsem vyskočila na nohy, až když jsem na půl cesty ke dveřím a všimnu si jeho našťavaného pohledu. Asi není zvyklý, že iniciativu může převzít někdo jiný, nebo že ho dokonce vyprovodí ze dveří.

„Ne tak docela.“ Přehlédne svoje poznámky a pak na mě upře vážný pohled. „Konkurenční drogoví dealeri měli ruce spoutané stahovacími páskami a pak je někdo svázel zády k sobě nějakým vázacím materiálem z jedné bedny v docích. Kolegové, co pracují v utajení, tvrdí, že se zřejmě schyluje k nějaké válce gangů. Navzájem se podezírají a vyhrožují, že toho, kdo je udal, zabijí. Situace by se mohla rychle zhoršit a mou povinností je prověřit každé vodítko – i to nejnepravděpodobnější –, abych tomu zabránil.“

Opřu se bokem do dveří zasedačky. „Chápu, že je to pro vás důležité, ale mně se to jeví jen tak, že někdo viděl ty zločince

spoutané a čte až moc komiksů. A myslel si, že je to vtipné. Nebo tam ten obrázek už byl předtím a je to jen náhoda. Není možné, aby nějak souvisel s třicet let starým komiksem.“

„Vždyť jste říkala, že jde o současný komiks.“

„V našem nejnovějším čísle figurují mimozemšťani. Obrázek, o kterém mluvíme, se vyskytuje v těch starých, původních.“

Má poslední poznámka na něj zapůsobí; pomalu přikývne a v hlavě se mu roztočí kolečka logického uvažování.

Držím dveře zasedačky otevřené. Ještě jednou se na mě podívá, zastrčí si notes do kapsy, popadne svůj kelímek a vyjde na chodbu.

„Můžu vám zavolat, když budu mít nějaké dodatečné –“

„Jedině e-mail. Netelefonuju,“ přeruším ho a podám mu vizitku z pultu v zasedačce.

Povytáhne obočí.

„Narušuje mi to tvůrčí proces,“ dodám tajemně a vyvedu ho na recepci.

Kolegové v kanceláři sledují jeho odchod jako smečka hyen. Jeden z nich významně hvízdne. Nevidím kdo, jinak bych už použila gumičkovou pistoli, kterou mám ve stole. „Sklapněte,“ houknu na všechny. „Včera jsem zapomněla něco v kavárně. Přinesl mi to.“ Neřeším to, že kromě kelímku s kávou v ruce nic nemám, a posadím se na svou židli.

Ale pak se usměju. Policista Bylinkový čaj mi nepřinesl jen kávu; přinesl mi i něco mnohem lepšího. *Nápad.*

3. KAPITOLA

Vůně chemikálií mě štípe v nose. Lawrence otočí židli proti zrcadlu a objeví se jeho krásný snědý obličej. Zhluboka se nadechnu a vydechnu, snažím se ze sebe dostat všechno to napětí, stres a *balast*, které vláčím. Do schůze, jež má rozhodnout o mém povýšení, zbývají tři dny. Jako bych nedokázala přestat vidět v každém stínu superhrdinu. Jsem posedlá zprávami o protidrogových razíích, doufám, že v dalších reportážích zahlédnu jistého policistu.

„Jestli je hřích, když člověk po ránu miluje vůni barvy na vlasy, tak jsem rozhodnutá hřešit,“ prohlásím.

Lawrence souhlasně mlaskne a prsty mi pročesává krátké vlasy, které se mi chystá zabalit do fólie. „Já vím, *hólka*.“ Má ve zvyku to slovo hodně protahovat, i když zrovna není v roli. „Jak to jde v práci?“

Otevřu jedno oko, zatímco mi masíruje temeno hlavy. „Další téma, prosím.“

„Takže dobrý?“

„Není to špatný. Každopádně jsem aspoň dokončila návrhy a skici pro naše interní posouzení. Ale práce mě tak hrozně...“ Zavrtím hlavou, nedovedu vyjádřit slovy, jak je mé zaměstnání v poslední době abnormálně vyčerpávající. „Doufám,

že povýším, a myslím si, že to Casey junior chce oznámit příští týden... Jenže na té poradě musím naprosto zazářit, aby celý výkonný výbor viděl, že jsem ta lepší volba. A samozřejmě Andy musí mé nápady před zahájením schválit – víš, tu historickou předělávku, jak jsem ti minulý týden říkala –, a jemu se nelíbí. Řekl, že to můžu předložit, jestli chci, ale že mi navrhne nějaké změny, pokud mám zájem.“ Rozhodím rukama. „Vždyť on mě z poloviny vůbec *neposlouchá*, když mu něco říkám. Štve mě, že je můj vedoucí týmu a oba se ucházíme o stejnou práci.“ Lawrence byl první, komu jsem se s tím před několika měsíci svěřila. Tehdy jsem zjistila, že jsme si s Andym oba podali žádost o nově vytvořené místo uměleckého šéfa ve vydavatelství Genius. Hlava se mi točila radostí při představě, že se nakonec stanu Andyho šéfkou – vedoucí týmů se musí uměleckému šéfovi pravidelně zodpovídat. Stala bych se v Geniusu řídícím pracovníkem a lidé by mě konečně museli brát vážně. Myslela jsem si, že je to *skvělé*... Do chvíle, než jsem zjistila, že Andyho zdánlivě ztracená ctižádost vztyčila svou ošklivou hlavu a on si žádost o to místo podal taky. Od té doby jsem chorobně podezírává a přesvědčená, že Andy chce mé nápady sabotovat, jen aby se jevil jako lepší kandidát.

„Když se chce člověk chovat jako dravec, musí za to platit daň, milá zlatá.“

„Svatá pravda.“

Lawrence poodstoupí a míchá si barvu na stolečku před zrcadlem.

Vzdychnu, jeho ruce mi okamžitě chybí. „Vážně, Lawrenci, musíš Troga naučit, jak mi má masírovat hlavu, a já už nebudu potřebovat s nikým chodit, dokud bude naživu.“

Lawrence zvedne tužkou zvýrazněné obočí. Nemá ho tak výrazné, jako když je na pódiu coby královna dragu (neboli queen), ale přece jen je to dost na skoro dvoumetrového chlapa s postavou boxera. „Bude tím dalším tématem randění?“

Mé myšlenky okamžitě zaletí k oříškovým očím detektiva Kildairea. „Rozhodně ne.“

Venku zaduní hrom, až okna malého kadeřnictví zadrnčí. Jsem ráda, že jsem zavolala Ryanovi, jestli by mě mohl i s kolem vyzvednout mým autem. Není nic horšího než si nechat udělat hlavu a okamžitě si zničit účes kyselým deštěm. Snažila jsem se k Lawrencovi dostat už několik týdnů, ale od té doby, co se účastnil travesty reality show *Drag Race*, má pořád plno. Samotný RuPaul mu nabídl, že mu pomůže rozjet franšízu kadeřnických salonů, ale Lawrence má rád svůj tichý, trochu omšelý salon, kde se plně věnuje jednomu zákazníkovi po druhém. Říká, že je prostě *takový* a že se queens rády taky někdy cítí jako doma, aby si odpočinuly od záře reflektorů.

„A co náboženství?“ ptá se.

I já povytáhnu obočí.

Vetře mi do vlasů gel, zabalí mi je do fólie a zasměje se. „Politika? Nebo jestli dáváš přednost umění, můžu si na tobě vyzkoušet své úvodní číslo.“ Vzápětí začne poskakovat z jedné nohy na druhou a nenuceně si u toho pobrukuje něco, co zavání Broadwayí. „Měla bys začít pracovat na mém novém kostýmu, víš? Uvažuji o něčem ze zlatého lamé. Je mi fuk, jestli si ty ostatní štětky budou myslet, že je to dávno z módy.“

Dám se do smíchu. V Lawrencově společnosti se nedokážu mračit. Možná je mým úplně nejoblíbenějším člověkem na této planetě. „Už pracuju na nějakých nápadech. Určitě chceš barterovat barvení vlasů za kostýmy? Mám pocit, že pro mě je to o dost výhodnější.“

„Holka, dýška mi šly o padesát procent nahoru, když jsem měl na sobě tvůj model. Navíc až budeš světoznámá návrhářka, prodám je za miliony.“

Přikývnu a zavřu oči; myslím na to možné povýšení a na to, jak mi otevře cestu k tomu, abych mohla navrhovat kostýmy pro film a videohry. Už léta si čmárám vlastní návrhy kostýmů pro všechny postavy Genius komiksů. Nápadné nové úpravy.

Skici pro cosplay. Nejdřív jsem si myslela, že je to můj způsob, jak rozvíjet své psaní. Ale v poslední době... no, sním o tom, že se tím budu živit, *bez* psaní. Nerada se držím „tradičních“ představ, ale vytvářet kostýmy mě hrozně baví. Vybírat barvy, materiály, dokonce je i šít. Zpočátku šlo o takové rozšíření mé „skutečné profese“, ale pomalu to přerostlo v něco, co vnitřně považuju za své opravdové poslání. Proto jsem se tajně přihlásila na jednu návrhářskou soutěž zaměřenou právě na komiksové a jim podobné nadšence při comic-conu v San Diegu. Jsem zvědavá, jak obstojím ve srovnání s „opravdickými“ návrháři kostýmů. Ale jestli získám to místo, budu moct sedět na dvou židlích. Nebudu muset skončit jako jediná ženská autorka v Genius, abych mohla navrhovat kostýmy. Budu moct přetvořit a vypilovat svou práci do něčeho, co chci dělat. Navíc bych se stala Andyho šéfkou a konečně bych zvítězila a ukončila tu dlouhodobou patovou situaci, která nastala kvůli rozdílnosti našich názorů.

Za minutu oči otevřu. „Vlastně! Když mluvíme o politice, viděl jsi, že Edward Casey plánuje velkou charitativní aukci k třicátému výročí *Hooded Falcona*? Je toho dnes plno na Twitteru. Bude se konat na Comic-Conu San Diego!“ Sice toho chlapa nemám ráda, ale dělá toho spoustu pro fanoušky Geniusu, a tahle charitativní aukce slibuje nabídnout fanouškům *HD* některé z nejunikátnějších sběratelských předmětů, jaké existují. Málem si chtivě zamnu ruce a zachechtám se šíleným smíchem padoucha. Aspoň *jeden* z těch unikátů musí být můj.

„Mmmm,“ reaguje Lawrence bez velkého nadšení a otočí mou židli na stranu. Nebývá zvykem, že mlčí, tak otočím hlavu a chci se podívat, jak se tváří. Ale položí mi své velké dlaně na uši, abych se nehýbala.

„Ty jsi vytáhl politiku,“ zabručím.

„O tom výročí jsem nevěděl.“

„Hm, dobré ráno, už o tom mluvím několik měsíců. Vlastně jsem ti už třikrát říkala o tom galavečeru, na který se mnou

půjdeš. Šéf říkal, že je *žádoucí* přivést si partnera. Dostala jsem pozvánku a půjdu tam. Potřebuju tě. No tak, dělej mi garde... Oslav komiks, který býval fantastický, a udělej radost mému šéfovi.“

Lawrence se zašklebí.

Jediné firemní společenské akce, na které Lawrence dostanu, jsou ty, jež se týkají *Hooded Falcona*, nebo takové, kde se nabízí spousta jídla zdarma. Na této bude obojí, takže je to v suchu.

„Nechceš mi dělat garde, nebo nechceš potěšit mého šéfa?“

Lawrence mlčí jako hrob.

„No tak, Lawrenci. Víím, že pořád říkám, jak je hrozný, ale není *tak* špatný. Já víím co: představím vás. Možná nám dá nějaké interní informace o tom, co se bude drazit.“

Jeho kyselý výraz, když mu navrhuju seznámení s mým šéfem, překračuje míru obvyklého znuděně soucitného výrazu, který nasazuje, když melu o patriarchátu u nás v práci. Vyprávěla jsem mu, jak mě už rok na každé schůzi žádají, abych udělala zápis nebo všem uvařila kávu. Jako nějaká sekretářka. Víím, že se mu vůbec nelíbí, že si Casey junior zřejmě není schopen zapamatovat, že chci, aby mi říkali MG, a trvá na oslovení Michael. Lawrence vždycky mlčí, jenže já si celá ta léta myslela, že mi jen nechce skákat do řeči. Že je i právě proto můj nejlepší kamarád, že mě dokáže poslouchat a nevynáší žádné soudy. Teď mě poprvé napadá, že možná mlčí o *něčem*, a ne jen proto, že mě chce nechat vymluvit. Ale Lawrence je z velké části člověk, který „bere každého takového, jaký je“. Jednou ho přímo na jevišti napadla další queen ve snaze mu jeho vystoupení překazit, ale on nejenže svůj výstup dokončil, ale zároveň využil pošramoceného kostýmu jako výhody – upřímně té druhé queen potom poděkoval, že mu pomohla k lepšímu výsledku. Lawrence v sobě nemá ani špetku zášti, takže mě ten jeho trochu zatrpklý výraz ve tváři překvapuje.

Pořád mlčí, tak se natáhnu a otočím se. „Už jsem počítala s tím, že mě doprovodíš. Ty nebo Ryan se mnou chodíte na akce *vždycky*; teď je pozdě vycouvat.“ Pozorně se mu dívám do tváře, z níž ještě nevymizel výraz ryzí nelibosti. „Takže jde o mého šéfa? Ty *aktivně* nemáš rád mého šéfa? Vždycky jsem si myslela, že se chováš asocíálně kvůli mně, abys mě podpořil a já se necítila trapně. Lawrenci, ty nemáš nerad *nikoho*. Teda až na tu příšernou Cleopatru Foxy.“

„Je tu místo jen pro jednu egyptskou královnu, a tou je Latifah Nile,“ prohlásí a typickým pohybem si odhodí vlasy, bez paruky. „Tak. Teď se otoč dopředu, ať to nepokazím.“ Otočí mě i s židlí a natáhne další fólii. Dlouho mlčí, jako by v duchu přežvykoval slova, a pak mi váhavě nabídne vysvětlení. Jako by se protrhla hráz přehrady a ta slova za ní čekala, až se dostanou ven. „Půjdu, ale nepředstavuj nás. Už jsme se setkali. Vždycky byl tak trochu blbec, takže ano, nemám ho rád. A on mě taky nemusí.“ Zmlkne a nasadí výraz „kruci, už je to venku“ a já vykulím oči.

Chvilku mi trvá, než si jeho slova přeberu. Jako by mi v hlavě zaskřípaly brzdy. To, jak řekl „už jsme se setkali“, nevyznělo jen tak, že „jsme se na vánočním večírku srazili u artyčokového dipu“. Byla v tom hloubka a složitost vypovídající o tom, že ho opravdu zná. Což naprosto nechápu, protože Lawrence znám *léta*, a on mi nikdy neprozradil, že zná mého šéfa i jinak než jen z mého vyprávění o práci.

„Ty se znáš s mým šéfem? Jak dlouho?“ Pokusím se na něj ohlédnout.

„To je jedno.“ Lawrence mi otočí hlavu dopředu a zaútočí na ni hřebenem jako ten Hulk na rautu, kde můžete sníst, kolik je libo. „Nemám ho rád ani nerad. Jen říkám, že jsem měl raději jeho tátu. A teď se na to vykašli a mě nechej pracovat.“

Natáhnu ruce za sebe a sevřu mu mohutné paže, zadržím je v pohybu na svém zátylku. Zcela *určitě* to nehodlám nechat

být. „Ale, ale, jak tohle víš? Že jsi *měl raději* jeho tátu?“ Otočím se, nedbám toho, že mě ten pohyb tahá za vlasy, a významně zvednu obočí. Hlavou se mi honí různé myšlenky. Mají za sebou Lawrence a Casey nějaký román? Proto se naprosto nezajímá o další komiksy? To by vysvětlovalo, proč se nevyjadřuje k mým pracovním steskům.

„Budeš vypadat dost blbě, jestli mě nenecháš dodělat ty fólie. Dnes se chováš jako tasmánský čert.“ Dokončí práci mlčky, pak si jde k umyvadlu vymýt štětce a nechá mě dusit se v myšlenkách a chemikáliích. Máme mezi sebou takovou tichou dohodu, že nebudu slídit v jeho minulosti. Lawrence bere lidi takové, jací jsou, a od svých přátel očekává totéž. Některé královny dragu si úzkostlivě střeží svou pravou totožnost – je to pochopitelné, protože někteří jsou vlivní právníci nebo doktoři a bojí se, že ztratí důvěryhodnost nebo kariéru jen proto, že je baví hrát ženské. Lawrence není tak tajnůstkářský, ale o své minulosti nikdy moc nemluvil. Samozřejmě jsem na to téma párkrát zabrousila. Ptala jsem se ho, kde vyrůstal, kam chodil do školy, zkrátka na takové ty běžné věci, na jedné akci pro hráče videoher, kde jsem se u stolu Geniusu seznámila s Ryanem – zatáhl tam Lawrence proti jeho vůli – a kde Lawrence vystupoval na nějaké afterparty. A párkrát jsem se ho zeptala i po našich picích hrách při *Hře o trůny* (jeden drink za smrt, dva drinky za prsa). Ale vždycky to přešel v dobré náladě s tím, že „se už s flitry a členkou narodil“. Pak jsem se už ani na nic nevyptávala; brala jsem Lawrence takového, jaký je... Jenže tohle není něco, co můžu jen tak přejít. Tohle se týká *mého* komiksu, *mého* osobního hrdiny a očividně i jednoho z *mých* nejlepších přátel. Takže kašlu na pravidla, musím tlačít na pilu.

„Čekám.“

Z Lawrencova pohledu je jasné, že lituje, že vůbec něco řekl.

„Ty jsi to vytáhl, Lawrenci.“

„A lituju toho. Casey senior byl výstřední, ale nic mezi námi nebylo. Vědělo se o něm, že nosil ženské spodní prádlo ještě dřív, než to vešlo do módy.“ Přes rty se mu mihne úsměv, pak se setká s mým pohledem v zrcadle a zase se zatváří neproniknutelně. „Pracoval jsem pro Caseyho seniora, tečka.“

„Cože? Ty jsi *pracoval* pro Edwarda Caseyho seniora? Toho, co napsal *Hooded Falcona*? Člověka, který mi v podstatě zachránil v dospívání život? A nikdy tě za ty roky, co mě znáš, nenapadlo se o tom zmínit?“

Dokázala bych možná pochopit, že mi o tom neřekl hned, ale když si pomyslím, kolik měl příležitostí k vyjádření této informace, bolí mě srdce. Určitě jsem se nechala několikrát slyšet, co pro mě ten komiks jako pro teenagerku znamenal.

Obchod s komiksy, kde jsem od svých šestnácti pracovala, byl prvním místem, kde jsem se cítila jako doma. I když jsem nemohla pracovat s pokladnou, protože jsem byla holka – *na-prosto předpotopní pravidlo* –, smířila jsem se s tím, protože jsem milovala hromady dobrodružství, které čekaly na přečtení, a hovory se zákazníky o Falconovi a Swooshovi, když jsem rovnala knihy do regálů. Tam jsem snila o tom, že si budu žít život, jaký chci já, a ne ten, který mi diktují rodiče, tam jsem si našla své první komiksové přátele, jak na stránkách knih, tak i doopravdy. Dokud moje matka nakonec nezjistila, že si sice přivydělávám „jako prodavačka“, ale komiksů, které se mi snažila zakazovat číst, a donutila mě podat výpověď.

Bez komiksů Edwarda Caseyho bych se nemohla ucházet o práci v takovém obchodě. Nikdy bych nesnila o tom, že si budu žít po svém, ani nedoufala, že by se mohla má telecí léta změnit v něco jiného.

Lawrence se dívá někam do dálky a chvíli se zdá, že je také pohroužený do vzpomínek. „Pan Casey senior byl dobrý člověk.“

Zvonek na dveřích zaklinká, když se otevrou. Oba se otočíme, vejde Ryan s bundou na hlavě, protože na chodník pleskají

dešťové kapky. Podle toho, jak se Lawrence najednou narovná, je mi jasné, že musíme náš rozhovor ukončit – z nějakého důvodu nechce, aby někdo jiný věděl, že pracoval pro Caseyovy. Což hodlám respektovat, aspoň dokud se nedozvím, *proč* je to takové velké soukromé tajemství.

Ryan si ničeho nevšímne. „Čau, Lawrenci.“ Zamává na nás, pak se podívá na mé fólie. „Takhle ti to sekne, MG.“ Sám má špinavě blond vlasy rozcuchané od bundy, ale jsem dostatečně nad věcí, než abych to nějak komentovala.

Vypláznu na něj jazyk, ale usměju se. „Sklapni. A díky, že jsi pro mě přijel. Za chvíli to už bude hotové. Zapomněla jsem ti napsat, že jsme se zpozdili.“ Lawrence po mně hodí pohledem, který říká, že je to *moje* chyba.

Ryan vyhlíží ven, déšť bičuje chodník. Když v L. A. prší, je to událost. „Chtěl jsem jít na spinning, zacvičit si, ale... zůstanu tady a budu si vyřizovat maily.“ Usadí se v rohu vedle starodávné pokladny na hrbolatou pohovku potaženou červenou koženkou a vyndá sluchátka. „Lawrenci, chtěl jsem se tě zeptat, jestli ještě pořád chceš jít o víkendu na ten turnaj *Assassin's Creed*.“

Proto Ryana miluju. Nestrká Lawrence ani mě do nějaké škatulky – jako že já jsem fanoušek komiksů a Lawrence je drag queen. Konečně mám svobodu, můžu být sama sebou a doma mě akceptují. Mám víc než potřebuju; opravdu svou podivnou rodinku miluju.

„Jsem jediné pro, ty bábovky se mají na co těšit. Peníze navíc se vždycky hodí. Mám zálusk na nový mikrofon – jsou vážně drahé.“ Lawrence zavrtí prsty jako pianista, který se chystá hrát. A svá slova myslí vážně.

„Víš, mohl bys pro mě začít pracovat příští týden. Hned bych Davea z týmu vykopl.“ Ale usmívá se, když to říká. Ryan se pořád snaží získat Lawrence, aby pro něj profesionálně hrál videohry. Málokdy v turnaji prohrají, což znamená solidní finanční odměnu, a když teď Ryan pomáhá Genius

Comicsu vyvíjet nejnovější Falcon videohru – díky *mně* –, mohl by opravdu sehnat Lawrencovi místo u své vývojářské firmy. Což Lawrence stále odmítá. Ne všichni Ryanovi hráčští přátelé jsou v otázce queen tak v pohodě jako Ryan a Lawrence miluje své postavení královny barvení vlasů na divoko východního L. A. Moji přátelé si ve svých oborech vybudovali dobré pozice, a taky se v nich našli. Já zatím ne. Ne tak docela. Dokud nebudu nosit ten odznak řídícího pracovníka.

„Ne, děkuju,“ odpoví Lawrence jako vždycky.

„A o čem si, děvčata, povídáte?“ ptá se Ryan a zase sáhne po sluchátkách. „Tváříte se nějak vážně.“

„Povídáme si o Edwardu Caseym juniorovi,“ odpovím dřív, než si stihne sluchátka nasadit. Možná mu Lawrence řekne, že zná i Caseyho seniora, když má teď možnost. Vzhledem k tomu, že Ryan nedávno začal pracovat na zakázce pro Genius Comics, myslela jsem si, že se ten konverzační úvod obzvlášť hodí pro všechny zúčastněné, a v duchu jsem si blahopřála, jaký jsem génius přes dialogy.

Ryan se na nás podívá, něco zabručí a i on se zatváří kysele.

„Krucí, oba se dnes chováte *tak* divně. Vůbec vás nepoznávám,“ rozhodím rukama, když vidím, že si Ryan přikládá masivní sluchátka značky Dr. Dre k jednomu uchu.

„Ach jo, ti chlapi,“ zamumlám.

„Tak už jsi v tom směru něco podnikla?“ obrátí se Lawrence na mě, zvedne jedno obočí a významně se podívá na Ryana. A tím „něco podnikla“ zcela jasně myslí „měla sex“. Vidím, že se snaží změnit téma, což já nechci, ale zasáhl moji Achillovu patu.

Lawrence už dlouho doufá, že se dáme s Ryanem dohromady. Což chápu. Teoreticky by pro mě byl Ryan ideální. Má svou firmu, nadšeně paří videohry s těmi nejlepšími, nedá se říct, že není hezký, nelze říct, že by se s ním nedalo žít, je tolerantní a otevřený vůči svým přátelům a klientům. Ale.

Seznámila jsem se s ním na jedné akci hráčů videoher, stali se z nás spolubydlící, vzniklo mezi námi něco víc, ale v tom smyslu, že se z nás stali dobří přátelé. Žádná romantická láska. Ovšem Lawrence se nevzdává naděje, protože Ryan i já jsme stále nezadaní.

Tenhle minirozhovor jsme vedli už milionkrát. „Ne. Není o čem mluvit. Podívej se, vím, že spolu přátelsky spolubydlíme a dali jsme si jednu *malinkou* pusku, ale myslím si, že nic dalšího nepřipadá v úvahu. Mám Ryana moc ráda, ale ne tak, jak si představuješ. Vlastně, včera šel na rande s nějakou holkou z té party, se kterou paří videohry. Moc mu to přeju.“ Pokrčím rameny, Ryan nás naštěstí neposlouchá, a snažím se zaplašit myšlenky na Mattea. Musíme se vrátit k nakousnutému tématu. Možná to chce trochu humoru, aby se Lawrencovi rozvázal jazyk. Trochu drzosti, na to on slyší.

„Takže Casey senior. Byl jsi jeho kadeřníkem? Barvil jsi mu vlasy?“ Žertuju, ale překvapí mě, že se mu tváří mihne znepokojený, ustaraný výraz. Obvykle se tváří žoviálně a s tímhle jsem se u něj ještě nesetkala.

Podívá se mi do očí a ramena mu trochu poklesnou. Mám pocit, že ví, že s tímhle nedám pokoj. „Nebarvil jsem ho. Byl jsem člen jeho ochranky. Říkáš, že ti zachránil život, když jsi dospívala? No tak mně ho zachránil taky a zachoval se fakt dobře. Dostal mě z jedné blbé situace, i když nemusel, zaměstnal mě, bral mě takového, jaký jsem.“ Mluví tiše a vyhýbá se očnímu kontaktu.

Opřu se, přebírám si jeho slova v hlavě. Tohle jsem netušila. Nejméně milionkrát jsem s ním žvanila o *Falconovi*, a on se o tom vůbec nezmínil. Sama nemám ráda, když si mě lidi chtějí nějak zaškatulkovat, a přitom jsem Lawrence celou dobu brala jako travestitu, který si rád maluje rty. *Ochranka*. Což o to, rozhodně na to vypadá. Nikdy bych se s ním nechtěla dostat do křížku, ledaže bych toužila po tom, aby mě pak seškrabovali z chodníku. Pořád dvakrát denně posiluje – chodí

s Ryanem do stejného fitka. Dnes má na sobě černé tričko bez rukávů a bicepsy mu z něj doslova přetéka. A jednou jsem viděla, jak vyhrál sázku, že svými břišáky dokáže odrazit basketbalový míč.

Je toho tolik, že nevím, na co se mám zeptat nejdřív. „Tak mi to vysvětlí. Ty jsi *pracoval* pro Caseyho seniora? Jako jeho ochranka? Proč jsi skončil?... Aha.“ Edward Casey zemřel na infarkt, zrovna když se šušovalo, že ve svém komiksu chystá velké změny. Tím pádem samozřejmě Lawrencovo zaměstnání skončilo. „Lawrenci, musíme si o tom promluvit. Musíš mi říct *všechno*. Jak jsi to mohl přede mnou tajit?“

Zase na okamžik nahodí ten výraz, kterému nerozumím. „Holka, někdy není potřeba zkoumat minulost. Pan Casey byl dobrý a laskavý člověk, ale zemřel, zrovna když jsem měl službu já, a nechci o tom mluvit.“

„Vždyť zemřel na infarkt. S tím nikdo nic nenadělá.“ Právě včera jsem si znovu přečetla velký článek v *LA Times*, když jsem si připravovala příspěvek ke třicátému výročí. Srdeční infarkt způsobený stresem.

Lawrence chvíli mlčí. „Možná.“ Za jeho odpovědi se skrývá nějaký stín, ale pokrčí rameny a pokračuje: „Junior mi to dával za vinu. Že jsem jejich rodině přidělal starosti, přispěl k otcovu stresu. A junior taky určitě neschvaloval mé... mimopracovní aktivity a vyhodil mě. Nemám radost, že mě s ním život zase svedl dohromady, ale zvládám to. L. A. je malé město. Konec příběhu. A teď pojď k umyvadlu, ať ti můžu spláchnout barvu, jinak budeš mít vlasy jako otep fialové slámy.“

Podle toho, jak drží ramena, je mi jasné, že hovor o své minulosti ukončil. A tentokrát mám dost o čem přemýšlet, takže dál nenaléhám. Zajímalo by mě, co ještě přede mnou skrývá. Je to k zbláznění, jak se mi zkomplikoval život od chvíle, kdy se zničehonic objevil Matteo se svými otázkami. Zakloním hlavu nad umyvadlo a nechám pobrukuje si Lawrence, aby horkou vodou na chvíli spláchl i mé starosti.

Pohrdavě si odfrknu nad jednou ze svých neodbytných myšlenek. „Teď už aspoň chápu, že jsi byl ochoten zajímat se o Falcona. Vždycky jsem si myslela, že ho máš rád jenom kvůli elastákům.“

„Sice nemiluju komiksy, ale dokážu ocenit jejich výtvarnou stránku. Kresby Caseyho seniora v jeho zápisnicích se mi moc líbily. Ty složité nápady, písmo, barvy, kostýmy.“ Lawrence pokrčí rameny, pak se na mě v zrcadle podívá a tajnůstkářsky se usměje. „A ty elastáky. Senior mi vlastně těsně před smrtí jeden svůj skicář daroval. Věděl, že se hrozně rád dívám, jak pracuje, jak kreslí ty postavičky. Řekl mi, že chce, abych ho měl.“

„Počkat – takže ty vlastníš Caseyho osobní skicář? A já to nevím!“ Trochu zajásám, ale spíš se mě to hluboce dotklo.

„Řekl jsem, že už o tom nebudeme mluvit.“ Zapne fén a musíme zmlknout.

„Můžu ho vidět?“ zeptám se v okamžiku, kdy mi dosuší vlasy. Lawrence mě ze všech sil vyhání ze židle, ale já ještě neskončila.

„Je to jen takový náčrtník s poznámkami. *Starý* skicář. Copak jsme to téma neuzavřeli?“

„Když mi ten skicář ukážeš, tak ho uzavřít můžeme.“

„Jsi tak paličatá!“

„Nápodobně.“

Lawrence zamračeně odhodí kartáč, nechá mě sedět v kadeřnickém křesle a beze slova se šourá zadní chodbou pryč. Slyším, jak dupe po schodech nahoru do svého bytu, a pak... Ticho.

Ryan ke mně nechápavě vzhledne od mobilu. Sundá si sluchátka a pokývne směrem k chodbě. „Už jsi hotová?“

„Skoro. Lawrence má *skicář* Caseyho seniora, originál, a ukáže mi ho!“

Ryanovi zajiskří oči, pak však nevzrušeně prohodí: „A tebe to zajímá, protože...“